

- I. Название на проекта: МЕЖДУ ВЧЕРА И УТРЕ
- II. Участници: Милена Блажиева (куратор), Анна Цоловска, Бисера Вълева, Пенка Минчева, Регина Далкалъчева.
- III. Произведения:
- A. Бисера Вълева - серия живописни работи „Хроника на дните“ (в процес на подготовка). Централната работа, която предстои да бъде изпълнена, ще бъде с размери приблизително 140 x 100 (?), останалите 7 или 8 - в размер по дългата страна до 50 см. Централната работа представлява образ на възрастна жена, а в останалите картини се развива темата за различни състояния на жената, в различни възрасти и различни ситуации.
 - B. Анна Цоловска - вариант на скулптурите „Бик“ и „Невеста“, показани в рамките на изложбата Скулптурите са решени експресивно, като композициите включват и различни елементи с промишлен произход. „Невеста“, условно казано, представлява „бюст“, като изображеният персонаж е с лице, напомнящо овча муцуна, с черен воал и сребриста корона. Този „бюст“ ще бъде поставен на постамент с височина около 80 сантиметра, като общата височина ще бъде приблизително 170 см.
 - C. Пенка Минчева - Фотографии и видео „Разкрояване“, част от проекта „Вечна красота“, представен пред публика за пръв път през 2012 г. Във видеото (с продължителност малко повече от 6 минути) авторката превръща лицето в маска, нанасяйки елементите на грима с печат, върху който пише ETERNAL BEAUTY.
 - D. Регина Далкалъчева - 6 принта, които са вариации на произведения от серията „Блазон“, показана в галерия „София Прес“ през 2023 г. Притовете, които ще бъдат отпечатани специално за Биеналето през 2026 г., ще бъдат в размер 160 x 100 см. Водещият мотив са образите на манекените от витрините на луксозните магазини, свързани с налагането на определени стереотипи за социалната позиция и социалната роля на съвременната жена.

IV. Концепция на проекта:

Проектът „Между вчера и утре“ е визуален разказ и размисъл за социалната роля и социалното положение на жената в съвременния свят. След публикуването на „Вторият пол“ на Симон дьо Бовоар през 1949 г.; и след движенията за равни права през 60-те и 70-години на миналия век, западните общества живеят със самочувствието, че равноправието между половете е постигнато. Още повече, че в настоящия момент в световен мащаб редица ключови политически постове са заети от жени. Всичко това създава илюзията, че проблемът с неравноправието е решен завинаги. В действителност обаче, докато (донякъде лицемерно) Западът поставя въпроса за дискриминационното отношение към жените в редица общества в света, то в собствените му недра жените губят стремително част от

завоюваните в предишните десетилетия права. Включително се стига до законодателни промени (обикновено приемани в законодателни органи, доминирани от мъже), които ограничават правата на жените в това да решават собствената си съдба. Върхът на айсберга са законодателните ограничения върху правото на аборт в някои европейски държави и в някои щати в САЩ.

Част от тази негласна политика е и феноменът „стъклен таван“, който де факто е признание, че пред жените са поставяни изкуствени пречки и невидими препятствия, които не им позволява да достигнат до позиции, в които се вземат управленски решения – независимо от техния образователен ценз и професионален опит. Продължава да съществува и неравнопоставеност между мъже и жени и по отношение на заплащането.

В десетилетията, последвали падането на Берлинската стена, пред жените се появява нова опасност, свързана с промяната в обществените нагласи по отношение на мястото и ролята им в обществото. Чрез различни медийни формати се налага образ на жената не като субект в градежа на собствената съдба, а като обект, чието участие в този процес е сведено до минимум. Свидетели сме все по-често случващ се отказ от страна на самите жени да се стремят към това да бъдат свободни духом личности.

Предлаганият проект обаче е художествен и в кураторската концепция на преден план стои задачата разказът за съдбата на жената да бъде представен в чисто артистичен формат, в който метафората играе ключова роля.

Проектът е преднамерено еkleктичен. В него са включени произведения, които се отнасят към формата на класическата живопис; работи, които стоят на границата между скулптурата и художествената инсталация; видео арт, фотография и дигитален принт. Тази еkleктика е свидетелство, че наративът за съдбата на жената може да бъде разказан с различни средства, но че в същината си разказът всъщност е един и същ.

Разделът „Хроника на дните“, който е въведението в експозицията е меланхоличен разказ със сложната борба на жената, търсеща баланс между различните планове в нейното съществуване – между ограниченото в рамките на дома битие и осъществяването като социално същество с лични амбиции и интереси.

Следващият сегмент в експозицията включва от една страна „Бик“ (Анна Цоловска) като метафорична препратка към всички онези обществени нагласи и препятствия (включително и нарастващата в последно време мизогиния), които стоят пред жената в нейния стремеж да постигне свобода. В този сегмент влиза и видео и фотоинсталацията „Вечна красота“ (Пенка Минчева), която поставя проблема за сблъсък между очакванията към жената да приеме ролята на обект в собствения си живот и нейната реакция по отношение на тази външно налагана роля.

Третият сегмент от експозицията съдържа принтовете от серията „Блазон“ (Регина Далкалъчева), като фокусът е насочен към разрушителният стремеж на голяма част от съвременните млади жени да влязат в ролята не просто на обект, лишен от собствена воля, а на вещь, бленувайки да се превърнат в трофей и

украшение, поставено в „периферията на мъжкия свят“ (по думите на Симон дьо Бовоар). В същия сегмент вероятно ще бъдат разположени и маските „Вечна красота“ на Пенка Минчева. Заключителният акцент в експозицията е „Невеста“ (Анна Цоловска) – като саркастичен поглед към онзи стереотип, който налага презрително отношение към жените, стремящи се към професионална кариера и личностна автономия (самозабравили се „овци“, които не се примиряват с отредената им роля).

Проектът е чисто артистичен израз на силната тревога, породена от набиращия мощ в световен мащаб консерватизъм, както и от отказа на много от жените в младите поколения да бъдат автори на собствената си съдба. И тази тревога, както и меланхолията по загубените свободи са в съзвучие със заложената от Кою Куо тема „На минорен лад“. И проектното предложение е посветено на самата Кою Куо, която си отиде без време в края на май 2025 г. и чийто житейски и професионален път е нагледна илюстрация за предизвикателствата, пред които са изправени съвременните жени.

Милена Блажиева, куратор

SALA TIZIANO е с размери 16.30 на 6.30 м., като по едната страна има редица изходи към вътрешния двор.

Намерението на екипа е тези изходи към двора да бъдат напълно затъмнени.

Пространството на залата ще бъде разделено чрез временни прегради на три сегмента.

Първият е с дължина около 4 - 4,5 метра и се състои от временна преграда, успоредна на късите страни на залата, като ще бъде разположена така, че от двете страни да има проходи с ширина около 1.10 м. Върху тази преграда ще бъдат разположени произведенията от серията „Хроника на дните“ (Бисера Вълева).

През страничните проходи ще се преминава към следващото пространство, което ще бъде с дължина около 5,5 - 6 м, като в центъра ще бъде разположена пластиката „Бик“. От едната страна (по протежение на дългата страна на залата) ще има екран с размери 200 x 200 см, върху който ще бъде прожектирано видеото „Разкрасяване“. На срещуположната страна, върху временни плоскости, разположени по протежение на стената, както и върху плоскостите, които отделят сегментите един от друг, ще бъдат разположени принтовете от серията „Разкрасяване“ (Пенка Минчева).

Вторият сегмент е отделен от третия чрез плоскости, като този път проходът е в средата и е с ширина около 3 м.

В третия сегмент, наредени в полукръг върху временни плоскости ще бъдат разположени принтовете от серията „Блазон“ (Регина Далкалъчева). В центъра между тях ще бъде поставена пластиката „Невеста“ (Анна Цоловска). Върху плоскостите, които отделят втория от третия сегмент ще бъдат разположени глинените маски от серията „Вечна красота“ (Пенка Минчева).

Тази подредба ще изгражда постепенно съгъстващ се визуален разказ за съдбата на жените в днешния свят; за сблъсъка със социални и културни условности; за изборите, пред които са изправени.

Тъй като авторките са в процес на работа по проектите, то тук по-скоро е представен примерен изобразителен материал, който дава информация за посоката, в която художничките се движат.

Бисера Вълева „Хроника на дните“:

Анна Цоловска: „Бик“ (за Биеналето ще бъде изработена различна пластика, в по-голям мащаб) и „Невеста“

Пенка Минчева „Вечна красота“

Регина Дакалъчева „Блазон“

